

5 שעות ברגל צעדו מישימות ה' פליטים מכפרם שם צפון לאוול, עד שהגיעו למקום מיבטחים במינור

השוף. הגענו לבית החולים של הצלב האדום, אך המקום היה ריק מפליטים. ג'זין היתה שקטה. בתים, רובם בנויים אבן, ממוקמים על גבעות בין חורשות של אורנים והרבה הרבה איצטרובלים על הארץ. כמעט על כל בית שני שם, ובכל דרום לבנון, תלויה תמונה של כשנה. בכל אזור הדרום היתה רק תמונה אחת של אמין ג'מיל, לעומת עשרות רבות של תמונות של נאשיר, מחייך, במדים, ובירו נשק. מישהו ברחוב הראשי סיפר כי במינור ישנן כמה מישימות של פליטים. נסענו לשם. דגל לבנוני גדול

בחורות בנעלי עקב ושאלות אופנתיות עברו את קו האולי כדי להימלט מפני "אנשים שי יש להם נזם באף"

והרי השוץ. הם לבושים היטב ומראים נאה, נראה שהם מורגלים בכריחות כאלה, על כל האבסורד שבכך. הם בורחים כרגע שמתקרבת הסכנה. תרו סיפורה כי ראו חיילים מכל הסוגים מתקרבים לכפר שלהם. היא סיפורה על חיילים סוריים, על חיילים פלסטיניים, אפילו על איראנים. היא סיפורה על סוג משונה ביותר של חיילים, שהיו להם עגילים באוזניים, נזם באף וסימן מזור על המצה. דרוזים לא היו שם, לרבריה. במינור הם גרים. כל מישימה קיבלה חדר קטן. תמונה של נאשיר ג'מיל על הקיר, מיזונים על הארץ וכמה שמיכות צמר. באחד החדרים ישבה אישה צעירה והאכילה ילד קטן ליד שולחן עמוס מוון, מתחת לפסל עשוי גבס של מאריה קרושה. גם בבית החולים המקומי נמצאים כמה עשרות פליטים שברחו מהרי השוץ. כולם נוצרים מארונים. גם אלה סיפרו כי לא הדרוזים הם אלה שטבתו בהם, אלא הסורים והפלסטינים, שהצטרפו לכוחות המורדים של אברמוסא.

היה תלוי על מירפסת הקומה השניה. החצר למטה המתה אנשים, בעיקר בחורות צעירות וילדים קטנים. תרו, בחורה בת 20 בערך, ניגשה אלינו וסיפרה לנו כי במקום נמצאות שמונה מישימות שברחו לפני שבוע מכפרם שבהרי השוץ. תרו סיפורה בהתרגשות כיצד יצאו כל המישימות, בשעת לילה מאוחרת, מן הכפר הנוצרי והלכו שעות כרגל עד שהגיעו למקום מיבטחים ונשארו במינור הקטן שכעיר. תרו היתה לבושה מינסיים סגולים אופנתיים וחולצה לבנה לבנות. ציף. לרגליה נעלה נעלי עקב לבנות. היא היתה מאופרת ומסורקת בקפידה. מאחוריה ישבו כמה בחורים ובחור רות בני גילה. כולם לבושים לפי האופנה האחרונה. כל הבחורות מאיר פרות היטב. לכולם צלביזהב גדולים ובולטים על החזה. גברים כוגרים לא היו במקום, אלה, סיפרו לנו, הלכו להביא אוכל למישימות.

לחתונה אחרי הטנקים

דרום לבנון שקטה. התושבים התרגלו למצב וממשיכים בחיים הרגילים. בדרך נתקלנו בשיירה

כ ששומעים את המילה פליטים מצטיירת מייד תמונה מאוד מסוימת של אנשים עניים, לבושים

את השכפ"ץ הצה"לי הכבד ונסו למע'ר.

רק הנוצרי בורחי

ב ארץ שיבועה כפרים מעור של דרוזים ונוצרים: עוספיה, ר פקיעין, שפרעם, אברסאן, כפר ינ ומע'ר. במע'ר כ-13 אלף תושב שבהם רוב דרוזי של שבעת אלף איש, מיעוט נוצרי של ארבעת אלף איש כערך והשאר מוסלמים. בכ כנסיה אחת, מיסגר אחד ו' בת"תפילה דרוזיים. חלק גדול מארמות הכפר הופך בשעתו על-ידי המדינה, למה שנק שטח תשע, לצרכים צבאיים. כ מתפרנס רק חלק קטן מתושבי הכ מחקלאות. הנוצרים במקום, ש נוצרים קאתולים (בניגוד ללבנון שהם מארונים), מחזיקים את המיס בכפר. על רקע זה התגלע סיכנ בין ערתי לפני כשנתיים. מאז המ רגוע. אין סיכסוכים. העדות חי בדרך-כלל בשכונות שונות, בתי הספר והשירותים משותפים. השבוע יידו דרוזים, ילדים קטן מתחת לגיל 10, אבנים על שכני נוצרית בכפר. איש אינו מתי לעניין זה ברצינות. זה היה אירוע ש ולא חשוב. הדרוזים בגליל מתעניינים מא במה שקורה בלבנון. לרובם מישימת

שנסעה לחתונה. מרצודס כחולה מעוטרת בפרחים ובסרטים, שהובילה את החתן והכלה אל הטקס, ואחריה מכוניות רבות של בני-מישימה וקרובים. הם נסעו באיטיות אחרי שלושה טנקים של צה"ל, שוחלו על הכביש החדש והשאירו חריצים גסים על האספלט השחור.

אחרי כל כמה קילומטרים ישנו מחסום של חיילי הרב"סרן "הראר". מחסום מאורגן, טנק גדול צנוע אפור עומד בפווה קרבית, כשהתותח שלו מכוון קדימה באיום. חייל צעיר במדי צה"ל המותאמים בדיוק לגופו, מכונן בידו הימנית את הרובה, כולו אומר חשיבות, והוא מאותת לנהגים לעבור. המחסומים המעטים של צה"ל מתעסקים רק עם "כוחותינו" אל התושבים הלבנוניים אינם מתייחסים. תפקידם להודיע לשיירות הצבאיות, למהגרים הרבים ולכל נהגי כלי הרכב הכבדים, שכאים מן הארץ כדי לסלול את הכבישים, אם הציר נברק והדרך פנויה. החיילים מספרים כי בכל יום מתרחשת איוושה תקרית בדרום לבנון. המקום לא כליכך שקט כמו שהוא נראה, ויש להמשיך לשמור על עירנות.

בדרך חזרה שמעתי ברדיו כי לכפר מע'ר שבגליל העליון הובאו כוחות גדולים של מישימה ומישימה-גבול, מפני שיש שם מתיחות גדולה בין הדרוזים והנוצרים על רקע המילחמה בהרי השוץ. עצרתי במטולה, החזרתי

הפלסטינים וחיילים איראניים. הם סיפרו על סוג משונה של חיילים, עם עגילים באוזניים, נזם באף וסימן על המצה. הפליטות מחכות לסיים הקרבות.

"זה לא הדרוזים!" אומרים הפליטים הנוצרים. טים הנוצרים, הם טוענים כי מי שנלחם וטובח בהם, אלה הסורים,